

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-41/99
Пале, 30.3.1999. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске, у грађанском вијећу састављеном од судија овог суда и то: Бајић Петра као председника вијећа, Бајагић Здравка, Нинић Јанка, Лукић Драгослава и Суботић Светислава као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Д.р.А.М. из Г. коју заступа пуномоћник Ц.С. адвокат из Б. против туженог П.М. с.П. из Г. кога заступа пуномоћник Т.М. адвокат из Б. ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Б. бр. Гж-170/98. од 28.8.1998. године, у сједници вијећа одржаној 30.3.1999. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. број П-717/96 од 10.12.1997. године, усвојен је захтјев тужитељице којим је тражила пресуду којом би се раскинуо уговор о доживотном издржавању кога су 26.12.1988. године у Бијелини закључили тужитељица, као прималац издржавања и тужени, као давалац издржавања, те тужени обавезан да тужитељици накнади трошкове спора у износу од 4.300 динара.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. број Гж 170/98 од 28.8.1998. године жалба туженог се одбила и првостепена пресуда потврдила.

Благовремено изјављеном ревизијом тужени побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен, нити се о поднесеној ревизији изјаснио Републички јавни тужилац (чл. 390 став 3 Закона о парничном поступку).

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитељице да се раскине уговор о доживотном издржавању зато што су се односи између тужитељице и туженог дубоко и трајно пореметили, услед чега је онемогућено испуњење уговорних обавеза од стране туженог.

Одредбом члана 123 став 2 и Закона о наслеђивњу – пречишћени текст (Сл. Лист СРБиХ, број 7/80 – даље: ЗН) прописано је да су може донијети одлуку о раскиду уговора: а) на захтјев једног или другог уговорника који према уговору живе заједно ако су се њихови односи толико пореметили да је заједнички живот постао неподнољив (ст. 2), и б) на захтјев једног или другог ако уговорне странке не извршавају своје уговорне обавезе (ст. 3).

Под заједницом живота у смислу члана 123 став 2 ЗН треба сматрати не само заједницу у којој уговорне странке имају заједничко домаћинство, него и такву у којој имају одвојено домаћинство, али је нужно да живе у таквој близини да о омогућава свакодневни и трајни континуитет односа.

Одлучујући у смислу санаведеним амтеријално-правним одредбама о основаности тужбеног захтјева нижестепени судови су утврдили: 1. уговор о доживотном издржавању који је

закључен 28.12.1988. године између тужитељице и њеног сада покојног супруга, као примаоца издржавања и туженог, као даваоца издржавања, тужитељица и њен супруг су се боавезали да туженом за случај смрти остану некретнине и покретне ствари наведене у уговору, а тужени преузео обавезу да ће их обоје издржавати, те након њихове смрти о свом тројку сахранити и подићи им надгробни споменик (тачка I); 2. странке су уговориле да ће „живјети у заједничком домаћинству код примаоца издржавања“ (тачка 1.) односно да ће живјети у заједничком домаћинству са примаоцима издржавања у њиховој кући као и до сада“ (тачка II). 3. уговорне странке нису засновале заједничко домаћинство и живјеле су одвојено у својим кућама које се налазе у непосредној близини; 4. супруг тужитељице је умро 27.3.1991. године; 5. након смрти супруга тужитељице пореметили су се односи између тужитељице и туженог које није проузроковао тужени, јер је тужитељица одбила да са туженим заснује заједничко домаћинство, а и да прима било какву помоћ од стране туженог од марта мјесеца 1992. године; 6. овакво стање трајало је све до 22.1.1997. године када је тужитељица умрла и 7. захтјев тужитељице за раскид овог уговора зато што је тужени одбио да са тужитељицом заснује заједничко домаћинство одбијен је правоснажном пресудом Основног суда у Бијељини П-бр.886/91 од 13.3.1991. године, које године је тужитељица закључила и нови уговор о доживотном издржавању са Р.Д.

Полазећи од овог утврђеног чињеничног стања, које је уосталом међу странкама и неспорно, нижестепен судови су правилно закључили да су дугогодишње неизвршавање уговорних обавеза (4 године и 10 мјесеци), као објективна околност, и субјективна манифестација тужитељице да би јој заједница живота односно заједничко домаћинство са њеног личног гледишта било тегобно, показали да је због тога дошло до таквих поремећаја да је било немогуће успоставити заједничко домаћинство у складу с уговором, без обзира што је тужени био упоран да га заснује. У овом случају евентуална кривица тужитељице за почетне поремећаје међусобних односа престаје бити основни узрок тих поремећај. За раскид уговора по ставу 2 члана 123 ЗН дозвољено је да је заједница живота неподношљива само за једну уговорну страну. Остварио се према томе раскидни разлог утврђен у овој законској одредби, па нижестепени судови нису погрешно примјенили материјално право када су усвојили тужбени захтјев. О томе су у првостепеној и другостепеној пресуди, супротно ревизијом наводима, дати довољни разлози из којих слиједи да је поремећај међусобних односа имао другогодишњи и трајан карактер са последицом да је заједнички живот постао неподношљив за тужитељицу. Зато није било потешно утврђивати какав је однос имао тужени према тужитељици.

Због свега изнесеног ваљало је ревизију одбити као неосновану и ријешити као у изреци (члан 393 Закона о парничном поступку).

Предсједник вијећа
Бајић Петар, с.р.

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Братић Душанка